

vilde overtage de 4 Mill. Kr. i Grundejerbankaktier, de havde paataget sig at overtage under en vis Betingelse, nemlig at disse Aktier skulde noteres paa Pariserbørsen. Dette fandt ikke Sted, og det var Grunden til, at Franskændene nægtede at overtage Aktierne. Det var, som sagt, den Tue, over hvilken Læsset væltede. Naar man vil søge Grunden til denne Holdning fra Franskændenes Side, kan jeg ikke se rettere, end at det virkelig var den daværende Finansministers efter min Mening uheldige Vintold, som gav Stødet dertil. Men foruden det var det den Omstændighed, at man havde, med Rette eller Urette, i Udlandet den Opfattelse, at den Regering, som den Gang sad, drev Præferencepolitik, den havde Hældning til en bestemt Stormagt. Og nu kan man jo sige, hvad man vil herhjemme, og det er meget muligt, at vedkommende Ministerchef den Gang med fuld Ret kunde erklære, at dette ikke var Tilfældet, saa vil jeg paa det bestemteste hævde, at det er ikke det, det kommer an paa i dette Tilfælde, men det, det kommer an paa, er den Mening og Anskuelse, man paa det givne Tidspunkt i Udlandet har om os. Det fremgaar ogsaa af den daværende Finansministers Udtalelse, at det navnlig var af Hensyn til Udlandet, man gik til saa omfattende et Skridt, som Bankgarantien i Virkeligheden var. Det samme fremgik af de Udtalelser, som blev fremsatte af den nuværende Konseilspræsident om det samme Tema. Det vil man kunne se, hvis man i Rigsdagstidenden slaar op paa det, der blev sagt af disse to nævnte Herrer ved den Lejlighed. Det var altsaa ikke Hensynet til Sparerne, som kom i første Række, da man gik til Bankgarantien.

Jeg er fuldstændig overbevist om, at det var rigtigt, at man gik til den Bankgaranti, og jeg føler mig endvidere sikker paa, at dersom en lignende Krise, hvad Gud forbyde, skulde indtræffe en Gang til, vilde Rigsdagen intet andet have at gøre end at gøre Skridtet om igen. Derfor kan man naturligvis godt have sin Mening om Enkelthederne i de Bestemmelser, der den Gang blev truffet, og jeg vil da sige, at det, at man ikke fandt Anledning til at begrænse den Tid, i hvilken denne Garanti skulde vare, forekommer mig ikke at være rigtigt, og navnlig kan man ogsaa kritisere den næsten uindskrænkede Myndighed, som man fra Statens Side den Gang tillagde Bankkomiteen. Naar jeg siger dette, er det navnlig med Henblik

paa den Omstændighed, at Bankkomiteen senere fandt Anledning til at inddrage ogsaa nogle jydsk Banker under Garantien. Men netop denne Omstændighed berettiger i nogen Maade Sparerne i Den sjællandske Bondestands Sparekasse til nu at fordre at blive ligestillede med Sparerne i de nødlidende jydsk Banker, idet man selvfølgelig ikke med nogen som helst Ret vil kunne paastaa, at disse jydsk Banker havde i samme Grad Betydning for hele vort økonomiske Liv og vort Forhold til Udlandet som de større københavnske Banker.

Men skønt jeg altsaa ud fra disse Betragtninger ikke kan anerkende, at man med fuld Ret kan sammenligne Forholdene i Bondestands Sparekasse med de Forhold, som var til Stede ved Etableringen af Bankgarantien, vil jeg dog paa den anden Side, efter at Sparerne ved Bankgarantien fik deres fulde Tilgodehavende, gerne se den Mand, der formaar at forklare Sparerne i Den sjællandske Bondestands Sparekasse, hvorfor de skulde stilles væsentlig anderledes end de andre Sparerere. Man forstaar godt det Ræsonnement — skønt jeg ikke anerkender dets Rigtighed —, som anvendes overfor disse Sparerere. Ja, det vilde dog være ganske urimeligt ikke at yde jer en lignende Haandsrækning, efter at Landboerne uden at knurre og uden at kny i sin Tid have hjulpet de københavnske Sparerere. Jeg forstaar godt, at man kan fristes til at sige noget saadant, omend jeg, som sagt, ikke anerkender Rigtigheden deraf. Det var, som sagt, Hensynet til Udlandet, Hensynet til vore Kreditforhold og Hensynet til hele vor økonomiske Situation, der var afgørende for Bankgarantien, ikke Forholdet til Sparerne. Men, som sagt, jeg forstaar godt, at man anvender dette Ræsonnement, og man anvender det sikkert ogsaa med nogen Grad af Ret.

Jeg maa dog sige, at ogsaa efter det Forslag, som nu er fremsat af den højtærede Regering, gøres der Forskel paa Sparerne i Den sjællandske Bondestands Sparekasse og Sparerne i de københavnske Banker, idet disse sidste fuldt ud have faaet Dækning, medens Sparerne her, hvis dette Forslag bliver til Lov, kun for omtrent Halvdelen af Tabet ville faa Dækning. Altsaa anerkendes det ogsaa fra Ministeriets Side, at der er en Forskel. Men hvilken Grund er der da til, at Sparerne i Den sjællandske Bondestands Sparekasse kunne vente, at der vil blive taget Hensyn ogsaa til deres Krav? Det ærede Medlem